

[Thorkil Kristensen.]

Ting kan blive klarét ved Oplysninger fra den højtærede Udenrigsminister.

Det staar mig klart, at der ved Forhandlinger fra den danske Regerings Side er opnaaet visse Forbedringer, endda betydelige Forbedringer paa nogle af de Punkter, hvor Formuleringen oprindelig var uheldig. Jeg mener alligevel, at der er visse Punkter i det foreliggende Materiale, som man kunde have ønsket anderledes. Det skal jeg komme nærmere ind paa, idet jeg nu skal gøre enkelte Bemærkninger om hvert af de tre Dokumenter, der er forelagt os.

Lovforslaget om Optagelse af Statslaan kan Venstre tiltræde uden nærmere Bemærkninger i den Form, der her er valgt. At Vilkaarene skal godkendes af Rigsdagens Finansudvalg, er den naturlige og eneste praktiske Fremgangsmaade i en Situation som den foreliggende, og den har jo ogsaa været anvendt før.

Om Konventionen af 16. April d. A. har jeg meget faa Bemærkninger at gøre. Den Organisation, omfattende 16 europæiske Lande, som her er oprettet, er jo absolut et Eksperiment, som man maa ønske alt muligt Held. Foreløbig maa det dog erkendes, at denne Organisation er en Ramme uden noget væsentligt Indhold. Det kan vel ikke være andet til at begynde med. Det meste af Konventionens Indhold er jo mere almindeligt affattede Udtalelser om, at de paagældende Lande vil samarbejde og vil holde sig i Kontakt med hinanden o. s. v., o. s. v., men af konkrete Forpligtelser er der naturligvis indtil videre forholdsvis lidt. Jeg finder kun Anledning til at fremdrage to af Konventionens Bestemmelser. Jeg tænker paa Artikel 14, hvor det jo hedder, at der som Hovedregel skal være Enstemmighed, for at der kan besluttet noget. Det vil i Virkeligheden sige, at alle de 16 Lande hver for sig skal tiltræde det, der gennemføres. Det betyder med andre Ord, at Organisationen som saadan ikke i Øjeblikket har nogen egentlig Magt over sine Medlemmer.

Den anden Bestemmelse, jeg vil fremdrage, er Artikel 25, som siger, at denne Overenskomst er aaben for Tiltrædelse fra andre Lande, og jeg vil i Tilslutning til det, jeg sagde for et Øjeblik siden, føje til, at jeg meget haaber, at andre europæiske Lande efterhaanden vil slutte sig til dette Samarbejde, hvorved det naturligvis kan blive mere effektivt.

Jeg kunde til Slut have Lyst til om denne Konvention at sige, at det vilde være ønskeligt, at den Ramme, der her er opstillet, efterhaanden kunde faa noget mere Indhold,

end den har i Dag. Spørgsmaalet er, om vi kan bidrage dertil og i saa Fald hvorledes. Jeg mener her, at der er to Ting, man kan gøre. Det ene er at fremme de Bestræbelser for at oprette Toldunioner, foreløbig regionale Toldunioner, som omtales i Bemærkningerne til Konventionen. Der er jo allerede oprettet en saadan Toldunion mellem Benelux-Landene, og jeg forstaar, der er Forhandlinger i Gang om Forberedelse til i hvert Fald en indgaaende Drøftelse af et tilsvarende Spørgsmaal for de nordiske Landes Vedkommende. Jeg ønsker meget, at disse Overvejelser, som jo allerede var i Gang i den forrige Regerings Tid, maa fremmes mest muligt.

Det andet, der omtales i Bemærkningerne, er de Bestræbelser, der er i Gang for at fremme Ombytteligheden af de forskellige Landes Valutaer indbyrdes. Jeg vil gerne fremhæve, at dette efter mit Skøn er noget overmaade fundamentalt. Det fremgik ogsaa af den højtærede Udenrigsministers Tale, at han har den samme Mening. Jeg forstaar, at der allerede nu, som det fremgaar af Bemærkningerne, er en Aftale om en Ombyttelighed mellem en Række af de paagældende Landes Valutaer. Danmark er foreløbig kun Medlem af denne — jeg ved ikke om man kan kalde det Aftale eller Underorganisation — som det, man kalder lejlighedsvis Medlem. Jeg haaber, at vi snarest muligt kan blive permanent Medlem. Jeg er naturligvis klar over, at det stiller visse Krav til vor Økonomi, men jeg ønsker, at vi saa snart, som det er muligt, kommer ind i et fast Samarbejde om Ombytteligheden af Valutaer, saaledes at Varer, der er solgt til et Land, kan blive betalt med Varer, der købes ikke fra det paagældende Land, men andre Steder fra. Jo flere Muligheder der bliver for, at man kan købe andre Steder fra end dér, hvor man sælger, des flere Muligheder har Handelen for at genoplives, for det er den tosidige Handel med dens snævre Kanaler, der har ført det europæiske økonomiske Samarbejde til at skrumpes saa meget ind, som det har.

Med disse Forbehold skal jeg naturligvis med Glæde give Venstres Tilslutning ikke blot til Lovforslaget om Statslaan, men ogsaa til Konventionen af 16. April.

Hoveddokumentet i det, der er forelagt os, er imidlertid Overenskomsten med De Forenede Stater af 29. Juni d. A. Den indeholder en lang Række Bestemmelser, hvoraf de fleste naturligvis er selvfølgeligelige Konsekvenser af Marshall-Planen. Der er enkelte Bestemmelser, der ikke forekommer mig helt klare, og jeg skal derfor stille visse Spørgsmaal vedrørende nogle af dem og de